

Notiver til foranstaaende Lovudkast.

Endsfjendt Krumslutningsstraffen har det for den militaire Tjeneste store Fortrin at være kortvarig og let at bringe i Anwendung, og endsfjendt det ikke vides, at den har medført Skade for Nogens Sundhed, har Krigsbestyrelsen dog alt i flere Aar anset det for uøffeligt at faae den affkaffet, da den i det almindelige Omdømme har noget Ydmygende ved sig. I det Udcast til en Disciplinarlov for Hæren, som blev Rigsdagen forelagt i Aaret 1850, fandtes som Følge heraf Krumslutningen ikke optagen blandt de deri opførte Straffe, og hvis dette Udcast var bleven vedtaget og ophøiet til Lov, vilde Straffen allerede dengang være bortfalden. Da dette imidlertid ikke skete, beroligede man sig ikke derved; men paa Krigsministerens allerunderdanigste Forestilling blev det i Aaret 1860 allerhøist anordnet, at Krumslutningsstraffen indtil videre ikke skulde anvendes i Hæren uden Dom, og derved skete der i Anvendelsen en væsentlig Indskrænkning, som uden Tvivl endnu vilde have bestaaet, hvis ikke Krigen i 1864 var kommen imellem med sine uafviselige Krav paa en let anvendelig og kortvarig Straf.

Nærværende Lovudkast er saaledes et nyt Led i en Række Bestræbelser for at faae Krumslutningsstraffen affkaffet; Forventningen om en snarlig Omordning af den militaire Retsspleie og Straffelovgivning har medvirket til, at det ikke tidligere er fremkommet. Da denne Omordning i sin Helhed imidlertid endnu ikke er fuldstændigt forberedt, har Ministeriet ikke troet at burde skyde Krumslutningsstraffens Affkaffelse længere ud; men da Erfaring saavel i Krig som i Fred har godtgjort Nødvendigheden af en kortvarig og let anvendelig Straf i Hæren, og da denne Nødvendighed ogsaa stærkt fremtræder naar, som hos os, Soldatens Uddannelsestid er forholdsviis kort, saa gaaer Lovudkastet ikke blot ud paa en Affkaffelse af Krumslutningsstraffen, men paa Indføvelsen af en Straf, der passende kunde træde i dens Sted,

nemlig en staaende Arrest efter de i Lovudkastet indeholdte Regler. Sidstnævnte Straf blev allerede foreslaaet i det ovennævnte, Rigsdagen i Aaret 1850 forelagte Udcast til en Disciplinarlov for Hæren, og det Landssthingsudvalg, som blev nedsat for at afgive Betænkning over Lovudkastet, gjorde ingen Bemærkning imod Straffen; jfr. Anhang B. Nr. 72 til Rigsdagstidenden for tredje Session. I nærværende Udcast ere dog Bestemmelserne om Straffens Varighed blevne noget skjærpede; staaende Arrest maa nemlig i og for sig ansees for en mildere Straf end Krumslutning, og efter Stabslægens derom indhentede Erklæring kan der ved dens Anwendung paa den i Lovudkastet foreslaaede Maade ikke have nogen Betænkning med Hensyn til den Straffedendes Sundhed. Saaledes som det er foreslaaet, at Straffen skal udtaaes, naar der ikke have et eget Arrestrum til dens Fuldbgyrdelse, har Straffen tildeels Hjemmel i allerhøieste Resolution af 4de April 1848 § 8 og er ofte bleven anvendt under sidste Krig.

Under menige Krigsmænd, paa hvem Straffen alene skal være anvendelig, indbefattes ikke Undercorporaler, da disse efter bemeldte Resolution af 4de April 1848 § 9 skulle ansees med de samme Straffe som Underofficerer.

Bestemmelsen om, at staaende Arrest skal træde i Stedet for Krumslutning i lige Tid, er givet, for at de Befalingsmænd, der for Tiden kunne ansees Mentige med Krumslutningsstraf, kunne erholde Hjemmel til at paalægge staaende Arrest, jfr. Resolution af 4de April 1848 §§ 1—3. Da sidstnævnte Straf imidlertid nærmest er tænkt anvendt i saadanne Tilfælde, hvor det er af Vigtighed, at Straffetiden ikke er for lang, og for tillige i det Hele taget at gaae over til noget mildere Bestemmelser, har man troet at burde foreslaae, at den ikke maa paalægges udover 36 Timer.